

Notat

Dato **18. april 2013**

Overimplementeringer af EU-direktiver

Danmark rummer store potentialer i forhold til fastholdelsen og udviklingen af produktionsarbejdspladser. Desværre har en del arbejdspladser forladt landet til fordel for lande, hvor omkostningsniveauet er lavere og erhvervslivets vilkår generelt er bedre end i Danmark.

I den sammenhæng er overimplementeringer af EU-regulering en trussel mod danske produktionsarbejdspladser og den danske konkurrenceevne. Ikke mindst på miljøområdet har der i Danmark været tradition for at overimplementere EU-reguleringen, uden hensyntagen til konsekvenserne for arbejdspladser og konkurrenceevne.

Nogle af overimplementeringerne er blevet vedtaget af Folketinget gennem lovforslag, men flere er kommet ind i den danske regulering gennem bekendtgørelser, som Folketinget ikke har haft mulighed for at tage stilling til. Endelig er der en række tilfælde, hvor overimplementeringer, der er særdeles skadelige for erhvervslivet i Danmark, er blevet til gennem administrativ praksis, som hverken Folketinget eller den ansvarlige ressortminister har haft indflydelse på.

Nedenfor følger en række eksempler, hvor der sættes fokus på nogle af de overimplementeringer af EU-regler, der efter Landbrug & Fødevarers opfattelse er mest skadelige for konkurrenceevnen og produktionsarbejdspladser i Danmark. Listen er ikke udtømmende.

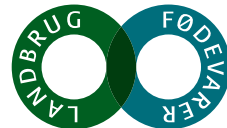
De omhandlede direktiver er:

- Habitatdirektivet
- VVM-direktivet
- IE-direktivet
- Sevesodirektivet
- Vandrammedirektivet
- Nitratdirektivet
- Energibeskatningsdirektivet
- Krydsoverensstemmelsesreglerne

Habitatdirektivet

Habitatdirektivet (direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992) omhandler bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Direktivet er implementeret ved naturbeskyttelseslovens kap. 2a, miljømålsloven, lov om miljøgodkendelse mv. af husdyrbrug (husdyrloven) og habitatbekendtgørelsen.

Ansvarlig myndighed er Miljøministeriet.

Indhold i direktivet

Habitatdirektivet omhandler udpegning af særlige bevaringsområder, de såkaldte habitatområder. I områderne skal der sikres eller genoprettes en gunstig bevaringsstatus for de forskellige naturtyper og arter, som det enkelte område er udpeget til.

I habitatdirektivet er inkluderet en liste over naturtyper (bilag I) og dyrearter (bilag II), der anses som særlig beskyttelsesværdige, og det er på baggrund af disse, at habitatområderne udpeges.

Med direktivet pålægges medlemsstaterne også andre former af beskyttelse. F.eks. oplistede en række dyrearter, som ikke må fanges, dræbes, forstyrres eller få ødelagt deres levesteder, samt en række plantearter, som ikke må plukkes, graves op eller på anden måde ødelægges (Bilag IV), og en række arter, for hvilke der kan tillades indsamling og udnyttelse under forudsætning af opretholdelse af gunstig bevaringsstatus (bilag V).

Artikel 6 foreskriver, hvordan medlemsstaterne skal beskytte de udpegede habitatområder. Artikel 6, stk. 3, behandler situationen om, hvordan myndighederne skal forholde sig til planer eller projekter, som kan påvirke et udpeget habitatområde. Det skal vurderes om planen/projektet påvirker habitatområdet væsentligt, og på baggrund af dette skal de offentlige myndigheder give tilsagn eller afslag på plan eller projekt. Vurderinger efter art. 6 omhandler både projekter i samt udenfor et habitatområde.

Hvordan er direktivet overimplementeret

Såvel selve habitatdirektivet som den danske implementering indeholder nogle meget elastiske regler om vurderingerne af påvirkningen af habitatområder, når virksomheder eller husdyrbrug skal etableres eller udvides i eller i nærheden af et habitatområde, jf. direktivets artikel 6, stk. 3. Dette giver mulighed for en vidtgående fortolkning af reglerne.

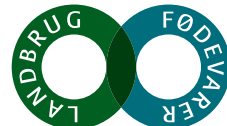
Dette har åbnet for en særdeles restriktiv praksis i Natur- og Miljøklagenævnet, hvorefter *enhver* påvirkning eller risiko for påvirkning af et habitatområde bliver anset som *væsentlig*. Dette medfører, at der ikke kan gives tilladelse til planer og projekter, da påvirkningen herfra er væsentlig, eller der er en risiko for dette (den såkaldte 0-tolerance).

Denne stramme fortolkning af væsentlighedskriteriet har store konsekvenser for landbrugs- og fødevarerhvervet på især fire områder:

1. *Ammoniakfølsom natur (husdyrlovens § 7)*

Husdyrlovens § 7 fastsætter bestemmelser for den maksimalt tilladte påvirkning (totaldeposition) af ammoniak på ammoniakfølsomme naturområder. I bekendtgørelse om tilladelse og godkendelse af husdyrbrug (bilag 3) er defineret 3 kategorier af ammoniakfølsom natur, som der skal tages hensyn til ved godkendelse af husdyrbrug.

Kategori 1 omhandler nærmere bestemte ammoniakfølsomme naturtyper beliggende indenfor internationale naturbeskyttelsesområder (habitatområder og områder

udpeget i medfør af EU's fuglebeskyttelsesdirektiv), mens kategori 2 og 3 er naturtyper beliggende uden for de internationale naturbeskyttelsesområder.

På trods af at det kun er kategori 1 områderne, der er omfattet af habitatdirektivets regler, har man i Danmark valgt at implementere en streng regulering i forhold til kategori 2 og 3 ud fra de samme principper. Dette er at betragte som en national særlovgivning, der tager udgangspunkt i direktivets bestemmelser og overfører dem til områder, der ikke er omfattet af direktivet.

Det kan endvidere bemærkes, at der er behov for, at der sker en faglig præcision af de såkaldte tålegrænser, der er opstillet for, hvor meget ammoniak naturtyper kan tåle. På denne baggrund bør det fastsatte beskyttelsesniveau for kategori 2 og 3 naturtyperne revurderes.

2. *Husdyrtryk*

I november 2011 traf Natur- og Miljøklagenævnet en principiel afgørelse om udvaskning af nitrat til internationale naturbeskyttelsesområder i forbindelse med miljøgodkendelse af et husdyrbrug.

Afgørelsen betyder, at enhver udvidelse af husdyrbrug i områder med stigende husdyrtryk (målt som antal dyreenheder) medfører krav om, at bedriften på samtlige husdyrbrugets arealer i en godkendelse skal reducere kvælstofudvaskningen til et niveau svarende til, hvad et plantebrug vil udvaske. Denne praksis er kendt som "planteavlsmodellen". Dette gælder for både det eksisterende anlæg og for udvidelsen samlet. Her er tale om en skærpet fortolkning, som overgår grundlaget beskrevet i habitatdirektivet. På det grundlag pålægges de husdyrhold, som ønsker at udvide produktionen, en uforholdsmæssig stor omkostning til miljøforbedringer.

3. *Godkendelse af udvidelser (husdyrlovens § 103, stk. 2)*

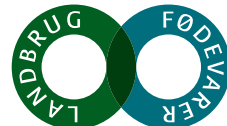
Husdyrlovens § 103, stk. 2, bestemmer, at selvom planen eller projektet (i henhold til habitatdirektivet) blot er en udvidelse af et eksisterende husdyrbrug, så er det ikke tilstrækkeligt at foretage en godkendelse af den planlagte udvidelse. I stedet skal hele husdyrbruget godkendes.

Dette må anses som en væsentlig overfortolkning af habitatdirektivets definition af planer og projekter, og det kan have store konsekvenser for mulighederne for udvidelse af husdyrbrug.

4. *Konsekvenser for godkendelse af planer og projekter hos virksomheder*

I forbindelse med etablering eller udvidelse af virksomheder m.v. har den stramme tolkning af væsentlighedsbegrebet også meget stor betydning. Det er især tilladelser i henhold til miljøbeskyttelseslovens kapitel 4 (spildevand) og godkendelser i henhold til miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 (miljøgodkendelser), der underlægges meget skrappe vilkår, som reelt betyder, at det kan være stort set umuligt at opnå tilladelse til at udvide eller etablere nye anlæg.

Der findes en enkelt afgørelse fra Natur- og Miljøklagenævnet, som indikerer, at industrivirksomhederne risikerer at få samme strenge bedømmelse af Natur- og Miljøklagenævnet som husdyrbrugene. Det får reelt den konsekvens, at det kan blive

helt umuligt og uforholdsmæssigt omkostningstungt at etablere eller udvide sin produktion i Danmark.

Konsekvenser

Konsekvenserne af den meget strenge praksis og lovgivning om, hvornår en påvirkning af et internationalt naturbeskyttelsesområde kan siges at være væsentlig, er uoverskuelige for både produktionsvirksomheder og husdyrbrug. Det betyder, at der ikke må ske nogen påvirkning eller risiko for påvirkning af områderne i forbindelse med etablering eller udvidelse af virksomheder eller husdyrbrug *overhovedet*.

Såfremt denne praksis og reglerne i husdyrloven opretholdes, vil det være særdeles vanskeligt for de berørte virksomheder og husdyrbrug at etablere eller udvide produktionen, da det vil betyde meget store omkostninger til reduktion af påvirkningen af Natura 2000-områderne. Dette betyder, at det reelt kan være udelukket for erhvervslivet at etablere og/eller udvide eksisterende produktionsvirksomheder i de pågældende områder, hvilket blandt andet kan have meget store konsekvenser for etablering og fastholdelse af arbejdspladser – ikke mindst i yderområderne.

Der er Landbrug & Fødevarers opfattelse, at EU-domstolens praksis om habitatdirektivet ikke giver grundlag for en så restriktiv praksis som Natur- og Miljøklagenævnet fastlægger. Denne vurdering er blevet bekræftet af flere eksperter på området.

Løsningsforslag

Landbrug & Fødevarer foreslår, at der iværksættes en undersøgelse af, om der er:

1. juridisk fundament for Natur- og Miljøklagenævnets restriktive praksis, bl.a. gennem en afdækning af praksis i andre EU-lande.
2. politisk opbakning til en så restriktiv praksis

Herudover mener Landbrug & Fødevarer, at kravene i forhold til kategori 2 og 3 natur, som ikke er omfattet af direktivet, bør revurderes.

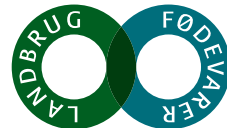
Landbrug & Fødevarer foreslår, at der udarbejdes lovgivning om væsentlighedsbegrebet i habitatdirektivet, som klarlægger, at ikke enhver ændring kan anses som væsentlig, således at beslutningen tages på et fuldt oplyst grundlag, og at det er Folketinget og ikke Natur- og Miljøklagenævnet, der beslutter, hvordan direktivet skal implementeres i Danmark.

VVM-direktivet

VVM-direktivet (direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet) er bl.a. implementeret i planloven, råstofloven, naturbeskyttelsesloven, husdyrgodkendelsesloven og VVM-bekendtgørelsen.

Indhold i direktivet

VVM-reglerne handler overordnet set om, at der ved etableringen af anlæg eller udvidelse af eksisterende anlæg skal foretages en vurdering af anlæggets eller udvidelsens virkninger på miljøet. Et anlæg i VVM-henseende kan være etablering af en råstofgrav eller en virksomhed. Der skal foretages en anmeldelse inden anlægsarbejdet påbegyndes. Der skal herudover gives en VVM-tilladelse med tilhørende vilkår fra enten Miljøstyrelsen eller kommunalbestyrelsen afhængigt af, hvem der har

myndighedskompetencen for den pågældende type afgørelser, inden anlægsarbejdet og etableringen af virksomheden kan påbegyndes.

For visse andre nærmere angivne anlæg og øvrige ændringer skal der foretages en konkret vurdering af, om anlægget på grund af dets art, dimensioner eller placering må antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet.

Screeningsprocessen følger af direktivets artikel 2, stk.1, hvorefter medlemslandet skal sikre, at projekter, der kan forventes at få en væsentlig indvirkning på miljøet bl.a. på grund af art, dimensioner eller placering skal undergives en VVM.

En VVM-procedure tager ½-1 år for myndighederne at gennemføre og er dermed en tung administrativ byrde for erhvervslivet, der ikke kan påbegynde deres aktiviteter, inden der er foretaget VVM.

Hvordan er direktivet overimplementeret

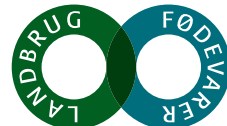
Husdyrbrug er underlagt et krav om VVM ved etablering eller udvidelse, idet kravene er implementeret direkte i husdyrloven. Miljøstyrelsens vurdering af, hvornår en udvidelse af et husdyrbrug udløser et krav om VVM, udgør en konkurrencehæmmende overimplementering for de landmænd, der ønsker at udvide produktionen.

Miljøstyrelsen tolker VVM-direktivet mere vidtgående end nødvendigt i henhold til VVM-direktivets projektbegreb (anlæg). To præjudicielle afgørelser fra EU-Domstolen (sag C-275/09 og sag C-121/11) fastslår, at tilladelser til virksomheder i drift alene skal underlægges VVM-reglerne, når tilladelsen angår ændringer af områdets eller anlæggets fysiske karakteristika.

Miljøstyrelsens fortolkning er, at en anmeldt udvidelse af et husdyrbrug med eksempelvis 10 grise efter § 19 f i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen (bekg. nr. 1036 af 05/11/2012) indebærer krav om en VVM. Det betyder, at man sammenligner miljøbelastningen før anmeldt udvidelse af besætningen og efter anmeldt udvidelse af besætningen.

Det forhold, at miljøbelastningen både før og efter udvidelsen er mindre end, hvad kommunen oprindeligt havde givet tilladelse/godkendelse til, inddrages ikke i vurderingen. Dvs. hvis produktionen fx øges med et enkelt kg slagtesvin, da udløses krav om ny, samlet VVM. Argumentet fra Miljøstyrelsen er, at når der er indsat et loft over, hvor meget, eksempelvis et svinebrug må producere, da vil enhver udvidelse af antallet af svin på en bedrift medføre en øget miljøbelastning, der udløser en VVM.

Det skal herudover bemærkes, at der ved anmeldelse efter § 19 f ikke ændres i hverken staldanlæg eller antal stipladser. Et anlæg i VVM-direktivets forstand vil efter retspraksis i EU kræve ændringer/udvidelser i bygningskonstruktioner, nyopførelse af staldanlæg e.l. Det forhold, at produktionen udvides, men at der ikke sker ændringer i produktionsanlægget samtidig med, at miljøbelastningen holdes under, hvad godkendelserne tillader, kan efter Landbrug & Fødevarers opfattelse ikke udløse krav om en VVM.

Landbrug & Fødevarer mener, at anlægsbegrebet bliver fortolket særdeles vidtgående af Miljøministeriet. Den vidtgående danske fortolkning giver store administrative og økonomiske belastninger, da en VVM er meget administrativ tung og tidskrævende.

Til sammenligning foreskriver VVM-direktivet, at der eksempelvis skal gennemføres en VVM-redegørelse ved etablering af en ny lufthavn eller jernbane. Efterfølgende skal der ikke foretages VVM-undersøgelse (screening) hver gang en lufthavn ændrer sine flyplaner, eller der ændres i køreplanen på en jernbanelinje. Her er det selve miljøgodkendelsen, som skal håndtere og rumme ændringer som følge af stigende eller faldende fly- eller togtrafik.

Kravet til, hvornår der skal foretages en VVM-screening af ændringer på industrivirksomheder med en miljøgodkendelse, har ingen bagatelgrænser i Danmark og praksis har medført, at selv små ændringer skal igennem en screeningsafgørelse. Derved forsinkes projekter, og der bruges unødvendige ressourcer på papirarbejde.

Konsekvenser

Den danske fortolkning af VVM-reglerne medfører således, at langt flere husdyrbrug og virksomheder end påkrævet skal igennem en VVM-procedure, hvilket er både administrativt tungt og tager meget lang tid og kan gøre udvidelser meget problematiske. Endvidere er nidkære krav om screeninger tidskrævende og trækker sagsbehandlingen ud. Det hæmmer vækst og dynamik i Danmark og er konkurrenceforvridende i forhold til udenlandske virksomheder og husdyrbrug.

En analyse viser, at ½ års forsinket sagsbehandling på et husdyrbrug i gennemsnit giver en reduktion i beskæftigelsen på 1.300 personer (alene i kødbranchen), et tab på knap 600 mio. kr. i indtægter til erhvervet og en nedgang i eksporten på godt 600 mio. kr. Den tidskrævende VVM-procedure har således store konsekvenser for erhvervslivet.

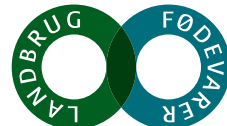
Løsningsforslag

Landbrug & Fødevarer mener, at der skal tages udgangspunkt i produktionstilladelsen, så det først kan komme på tale at foretage en ny, samlet VVM, hvis miljøbelastningen i forbindelse med udvidelsen overstiger, hvad der oprindeligt er givet tilladelse til. Det vil give landmændene incitament til at producere flere svin med mindre miljøbelastning til følge, hvis produktionen må udvides ubegrænset, så længe der ikke forurenes mere, end der er givet tilladelse til, og der ikke sker ændringer af bygningskonstruktioner mv. Dette vil være fuldt foreneligt med VVM-direktivets regler. Samtidig vil det give incitament til forskning og investeringer i nye miljøteknologiske løsninger, der muliggør øget produktion med mindre miljøbelastning til følge.

Endvidere skal der indføres bagatelgrænser for, hvornår der skal foretages VVM-screeninger, når virksomheder ønsker at udvide produktionen eller fysisk.

IE-direktivet

IE-direktivet (direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening)) udgør EU's regelsæt for, hvordan de største industrivirksomheder og husdyrbrug i EU skal miljøgodkendes. Direktivet sætter bl.a. rammen for hvilke oplysninger, der skal indsendes ved ansøgning om miljøgodkendelse, og hvilke vilkår der skal fastsættes, hvis myndighederne giver miljøgodkendelse til en virksomhed eller et husdyrbrug på baggrund af en ansøgning.

Herudover fastsætter direktivet en ramme for udøvelsen af miljøtilsyn på de omfattede virksomheder og husdyrbrug, ligesom direktivet fastsætter regler for revurderingen af miljøgodkendelser.

IE-direktivet er implementeret i dansk ret i bl.a. miljøbeskyttelsesloven, husdyrloven, bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed (godkendelsesbekendtgørelsen), tilsynsbekendtgørelsen, der endnu er ikke trådt i kraft og husdyrsgodkendelsesbekendtgørelsen.

Indhold i direktivet

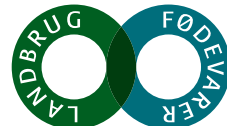
Direktivet indeholder en liste over virksomheder og husdyrbrug, som skal have en miljøgodkendelse. Som udgangspunkt skal virksomheder og husdyrbrug med kapacitet til at producere mere end en given mængde have en miljøgodkendelse. Det vil eksempelvis være tilfældet, hvis et slagteri har kapacitet til at producere mere end 50 tons slagtekroppe pr. dag. I alt vil ca. 800 danske virksomheder og 1.200 husdyrbrug være omfattet af IE-direktivets krav.

Hjørnестenen i miljøgodkendelser efter IE-direktivet er, at miljøgodkendelserne skal gives med udgangspunkt i den bedste tilgængelige teknik (BAT), der er nedfældet i EU's BAT-konklusioner. BAT-konklusionerne er med IE-direktivet gjort bindende at anvende. Der findes en BAT-konklusion for hver af de virksomhedstyper, der er omfattet af IE-direktivet. Virksomhedstyper er eksempelvis slagterier, husdyrbrug, store fyringsanlæg mv. Heri beskrives det, hvor meget virksomheder må udlede/forurene (emissionsgrænseværdier), hvordan rensningsforanstaltningerne på virksomheden skal være osv. BAT er ikke et entydigt begreb, idet eksempelvis emissionsgrænseværdierne for den givne industrisektor kan ligge indenfor et interval og stadig overholde BAT. Om vilkårene skal ligge i den skærpede eller lempelige ende, vil afhænge af virksomhedens konkrete forhold, hvilke omfatter virksomhedens geografiske beliggenhed, tekniske karakteristika og lokale miljøforhold.

Hvordan er direktivet overimplementeret

Den danske regulering er mere vidtgående end i de øvrige EU-lande, idet der i Danmark er knap 20.000 virksomheder og husdyrbrug, der er underlagt krav om en miljøgodkendelse. Disse virksomheder har en mindre kapacitet end de virksomheder, der er omfattet af IE-direktivet og er underlagt den danske nationale godkendelsesordning, der næsten er ligeså økonomisk og administrativ byrdefuld som en godkendelse efter reglerne i IE-direktivet. I Danmark har myndighederne således ladet betydelig flere virksomheder og husdyrbrug omfatte af en miljøgodkendelsesordning end IE-direktivet kræver, hvilket er en massiv overimplementering. De virksomheder, der er omfattet af den danske nationale godkendelsesordning, er opført på bilag 2 til godkendelsesbekendtgørelsen. Husdyrbrug omfattet af § 12, stk. 1, nr. 1-3, i husdyrsgodkendelsesloven er omfattet af IE-direktivet, mens øvrige husdyrbrug under § 12, samt § 10 og 11 ikke er implementering af EU-regler men omfattet af den danske nationale godkendelsesordning for husdyr.

IE-direktivet stiller krav om, at der skal være loft over, hvor meget en virksomhed må udlede af forskellige stoffer. Dette giver et incitament til, at virksomhederne arbejder målrettet for at optimere produktionen indenfor loftet. I Danmark er der desværre tradition for, at virksomheder og husdyrbrug i forbindelse med miljøgodkendelser udover et loft over udledningerne også bliver mødt med et loft over, hvor meget der må produceres på

virksomheden. Dette er ikke noget lovkrav, men alene en praksis. Det er dog langt mere vidtgående, end hvad IE-direktivet foreskriver, og dansk administrationspraksis udgør derfor en klar overimplementering af IE-direktivet.

Særligt for husdyrbrug er emissionskrav og krav til BAT væsentligt strengere i Danmark end i det øvrige EU. Eksempelvis kan det nævnes, at der i Danmark stilles skrappe krav til udbringning af husdyrgødning i form af krav til nedfældning, ligesom der er indført forskellige andre krav (BAT-standardvilkår) for en række produktioner, der går videre end kravene i de lande, vi normalt sammenligner os med.

Dertil kræves det i Danmark, at en miljøgodkendelse af et husdyrbrug også omfatter udspretningsarealerne for husdyrgødning, mens direktivet udelukkende kræver miljøgodkendelse af produktionsanlægget og gødningsopbevaring. Dette gør det meget vanskeligt at udvide husdyrproduktionen i Danmark.

Ydermere stilles der i Danmark betydeligt større krav til, hvilke oplysninger en virksomhed skal aflevere i forbindelse med en ansøgning om miljøgodkendelse, end i de lande, vi normalt sammenligner os med (ex. Holland og Tyskland). Dette er dokumenteret i DAMVAD-rapporten, der blev udarbejdet i forbindelse med Vækstteam for fødevarer. Herudover stilles der konstant nye krav til virksomhederne om at fremskaffe oplysninger under behandlingen af sagen.

De øgede oplysningskrav skyldes, at reglerne om miljøgodkendelser af virksomheder og husdyrbrug teknisk er meget komplicerede. Myndighederne er således i mange tilfælde usikre på, hvordan en miljøgodkendelse skal håndteres. Myndighedernes usikkerhed bliver sendt videre til virksomheder og husdyrbrug, der skal lade dyre undersøgelser udføre, så myndighederne kan lave miljøgodkendelserne.

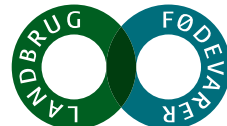
De ovennævnte regler og praksisser gælder også for de virksomheder og husdyrbrug, der er omfattet af den danske nationale godkendelsesordning og altså ikke er omfattet af IE-direktivet.

Konsekvenser

Når mange tusinde danske virksomheder og husdyrbrug er underlagt krav om, at de skal miljøgodkendes, med hvad deraf følger, jf. ovenfor, og dette ligger udover, hvad EU-reguleringen på området foreskriver, medfører dette en øget økonomisk og administrativ belastning for de berørte virksomheder og husdyrbrug, der svækker konkurrenceevnen i forhold til virksomheder og husdyrbrug i de øvrige EU-lande.

Produktionslofterne i miljøgodkendelserne er særdeles skadelige for konkurrenceevnen, produktiviteten og den grønne innovation, da enhver form for optimering og forskning i miljøteknologiske løsninger er helt uden betydning. Årsagen er det danske særkrav om, at der kun må produceres en vis mængde uanset, hvor meget en virksomhed kan nedbringe forureningen med. Det kan således ikke betale sig for virksomhederne at dygtiggøre sig.

De strengere krav til emissioner og BAT for husdyrbrug samt kravet om godkendelse af udspretningsarealerne, er en stor byrde for de danske husdyrbrug, da det tvinger landmændene til at bruge betydelig flere midler på omkostningstunge, miljøteknologiske løsninger end forudsat i IE-direktivet. Herudover komplicerer BAT-kravene og

godkendelsen af udspretningsarealerne godkendelsesproceduren unødvendig meget, så det ofte tager mellem 1 og 2 år at få en miljøgodkendelse.

De øgede oplysningskrav er meget omkostningstunge at honorere, da oplysningerne ofte kræver, at der foretages dyre målinger og undersøgelser. Samtidig medfører de høje oplysningskrav og kompleksiteten i lovgivningen, at sagsbehandlingstiderne i miljøgodkendelsessager bliver meget lange, hvilket er hæmmende for produktiviteten, da det ikke er tilladt at påbegynde sin virksomhed, inden der foreligger en miljøgodkendelse. Samtidig er det retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, at virksomheder og husdyrbrug ikke ved, i hvilket omfang de bliver mødt med nye oplysningskrav, der fordyrer godkendelsesprocessen og trækker den yderligere i langdrag.

Løsningsforslag

Det er Landbrug & Fødevarers opfattelse, at de nævnte overimplementeringer af IE-direktivet er til skade for danske produktionsvirksomheder og husdyrbrug, og det er derfor Landbrug & Fødevarers opfattelse, at der fremadrettet bør laves de fornødne regel- og praksisændringer, så der sker en reel minimumsimplicitering af IE-direktivet. Der kan i den forbindelse henvises til anbefalingerne fra Virksomhedsudvalg II og anbefalingerne fra Husdyrreguleringsudvalget. Disse anbefalinger rummer efter Landbrug & Fødevarers opfattelse løsningerne på mange af de ovenstående problemer, men meget få af anbefalingerne er endnu implementeret.

Sevesodirektivet

Direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer kaldes i daglig tale for Seveso II-direktivet og har til formål at regulere sikkerheden på de virksomheder, der indebærer en risiko for større uheld. Reglerne er implementeret i bekendtgørelse nr. 1666 af 14. december 2006 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (risikobekendtgørelsen). I 2012 blev der vedtaget et nyt direktiv, Seveso III-direktivet (Europaparlamentets og Rådets direktiv 2012/18/EU af 4. juli 2012 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer).

Indhold i direktivet

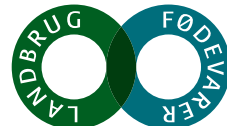
Store oplag af brand- og eksplosionsfarlige stoffer, giftige stoffer og miljøfarlige stoffer udgør en særlig risiko, hvis der sker uheld. Virksomheder med sådanne oplag er derfor omfattet af særlige regler og karakteriseres som risikovirksomheder.

Hvordan er direktivet overimplementeret

Den nuværende danske implementering af Seveso II-direktivet, indeholder en overimplementering – da visse aktiviteter, der bliver reguleret i Danmark, ikke er omfattet af direktivet. Således er ammoniakøleanlæg på virksomheder i Danmark omfattet af de danske regler, når anlæggene rummer 5 tons ammoniak eller mere, mens direktivet alene omtaler anlæg, der rummer 50 tons ammoniak eller mere.

Konsekvenser

De danske regler medfører, at eksempelvis slagterier og mejerier, der ikke er omfattet af direktivet, bliver omfattet af det særdeles komplicerede og fordyrende danske regelsæt, der findes på området. De komplicerede danske særregler og beregningskrav vedrører i stort omfang det eksterne miljø og risikovurderinger. Det fordyrer dokumentation og godkendelsesproceduren i Danmark i forhold til andre EU-landes krav. Samtidig stiller

myndighederne store krav til den beregnede risiko, der betyder, at flere virksomheder ikke kan udvides eller bliver stillet overfor betydelige investeringer.

Vejledningerne på området er enten meget komplekse eller ikke eksisterende. Myndighederne virker usikre på reglerne og kræver en omfattende dokumentation, og der stilles konstant nye krav til virksomhederne om at fremskaffe oplysninger. Disse oplysninger er meget omkostningstunge at fremskaffe, ligesom sagsbehandlingstiderne er meget lange. Det er retssikkerhedsmæssigt meget betænkeligt, at sagsbehandlingstiderne samt omkostningerne til sagens oplysning afhænger af, om det er en erfaren eller en uerfaren sagsbehandler, der sidder med sagen.

Danish Crown har for syv af deres virksomheder, der ikke er omfattet af direktivet, beregnet, at fremskaffelsen af oplysninger indtil videre har kostet ca. 250.000 kr. pr. virksomhed i godkendelsesprocessen. Godkendelsesprocessen er endnu ikke afsluttet. Hertil kommer en regning for brugerbetaling til miljømyndighederne oveni på ca. 500.000 kr. i alt. Miljøstyrelsen har tidligere udtalt at det for virksomheder, der ikke er omfattet af Sevesodirektivet, maksimalt ville koste 50.000 kr. pr. at fremskaffe den påkrævede dokumentation.

Køleanlæg er i forvejen omfattet af Arbejdstilsynets regler og EU-regler til trykbærende udstyr. Der er således allerede en streng regulering på området, der gør, at anlæggene er sikrede mod uheld. Der er således tale om en dobbeltregulering, der er meget byrdefuld for virksomhederne.

Løsningsforslag

Der er nu som nævnt vedtaget et Seveso III direktiv, som skal implementeres. I den forbindelse bør den eksisterende overimplementering fjernes, så fødevareraktiviteter ikke omfattes af et regelsæt, der har til formål at håndtere de risici som eksempelvis en stor kemikaliefabrik påfører omgivelserne.

Det vurderes, at den eksisterende administrationspraksis kan omlægges uden øget risiko for medarbejdere på virksomhederne og personer, der opholder sig på omkringliggende arealer, da der allerede er regler på områder, der sikrer dette.

Vandrammedirektivet

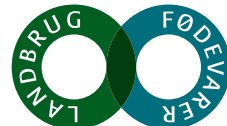
Vandrammedirektivet er kaldenavn for direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger.

Direktivet er implementeret ved miljømålsloven, lbkg. nr. 932 af 24. september 2009. Vandplanerne udarbejdes på baggrund af miljømålsloven. En række af de konkrete tiltag, der skal gennemføres som følge af vandrammedirektivet, er eller vil blive, implementeret via nye/reviderede love og bekendtgørelser (fx gødskningsbekendtgørelsen, randzonenloven og vandløbsloven).

Ansvarlig myndighed for vandrammedirektivet og vandplanerne er Miljøministeriet, herunder Naturstyrelsen.

Indhold i direktivet

Vandrammedirektivet fastlægger rammerne for beskyttelsen af vandløb og søer, overgangsvande, kystvande og grundvand i alle EU-lande. Direktivet har til formål at

sikre, at overfladevand opnår god økologisk tilstand. Det indeholder en række generelle bestemmelser, der bl.a. fastsætter tidsfrister og regler for anvendelse af undtagelsesbestemmelser.

Hvordan er direktivet overimplementeret

Den væsentligste overordnede fejlimplementering ved den danske gennemførelse af vandrammedirektivet er, at der ikke er gennemført grundige konsekvensanalyser af effekterne på økonomi, beskæftigelse osv.

Der mangler helt at blive gennemført analyser af konsekvenserne for fx økonomi og beskæftigelse af den danske implementering af vandrammedirektivet. Kombinationen af disse mangler gør, at myndighederne uhindret kan gennemføre en indsats, hvor der helt mangler sammenhæng mellem krav og byrder på den ene side og reelle miljøgevinster på den anden.

Derved har man på forhånd afskåret sig fra at kunne tage en række undtagelsesmuligheder i brug, idet vandrammedirektivet giver mulighed for at lave undtagelser fra direktivets krav, hvis disse krav er urimeligt byrdefulde. Samlet betyder det, at der vil ske en overimplementering af vandrammedirektivet.

Herudover er der især sket overimplementering på følgende områder:

Vandløb

Karakterisering - få vandløb er klassificeret som stærkt modificerede

90 % af Danmarks vandløb er tilpasset afvanding, men 89 % af vandløbene er alligevel ved vandløbsklassifikationen klassificeret som naturlige, selvom en del kunne og burde klassificeres som stærkt modificerede eller kunstige.

Denne vandløbsklassifikation skyldes den danske vejledning fra Naturstyrelsen, som har ligget til grund for klassifikationen af vandløbene. Her indgår muligheden for at anvende dræning af landbrugsarealer ikke som argument for at kunne klassificere et vandløb som stærkt modificeret. I den oprindelige EU-vejledning indgår denne mulighed og følgelig kunne og burde en række vandløb være klassificeret som stærkt modificerede, med mindre indsats og dermed færre byrder til følge.

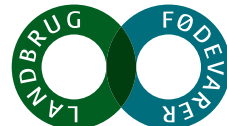
Mål for de små vandløb er ikke harmoniseret (interkalibreret) med andre EU-lande

I henhold til vandrammedirektivet skal der ske en ensartning af miljømålene landene imellem, så alle lande med samme type vandområder skal opnå samme miljøtilstand. Dette kaldes interkalibrering.

Miljømålet, der er sat for vandløb (DVFI 5), er EU-interkalibreret til anvendelse i vandløb over 3 meters bredde og for vandløb på 10 – 100 km² eller mere. Miljømålet er ikke EU-interkalibreret til anvendelse i små vandløb (opland under 10 km²).

Blødbundsvandløb er ikke interkalibreret med andre EU-lande

Miljømålet, der er sat op for blødbundsvandløb, er ikke EU-interkalibreret.

Vandløb med opland < 10 km² er taget med i vandplanerne

De danske vandplaner medtager ved vandløbsidentifikationen et stort antal vandløb, som har opland under 10 km² og ikke kun betydelige vandområder med opland over 10 km², som vandrammedirektivets vejledning foreskriver.

Brugen af reduceret vedligeholdelse af vandløbene som miljøtiltag er problematisk

Der lægges op til, at vedligeholdelsen (skæring af grøde og oprensning af mudder og sand) af vandløbene skal reduceres i mange vandløb. Dette er problematisk, da dette virkemiddel ikke er effektivt i alle tilfælde. Herudover vil mindre vedligeholdelse medføre dårligere afvanding af markerne, med store tab af afgrøder til følge. Det vil være i strid med proportionalitetsprincippet at pålægge lodsejerne mindre vandløbsvedligeholdelse med store tab til følge, selvom det ikke er et effektivt virkemiddel til at opfylde direktivets formål. I mange tilfælde vil mindre vandløbsvedligeholdelse rent faktisk forværre miljøtilstanden, da vandet bliver helt stillestående.

Kystvande (fjorde mv.)

Det faglige grundlag er for spinkelt – ensidigt fokus på kvælstof

I de danske vandplaner er der stort set kun fokus på kvælstoftilførsel fra danske landarealer som årsag til manglende målopfyldelse. Der er imidlertid mange andre faktorer, der har indflydelse på miljøtilstanden, herunder fiskeri, ændrede bundforhold og tilførsel af næringsstoffer fra andre lande. Derfor overvurderes effekten af kvælstof, og indsatsen bliver alt for omfattende og uden garanti for reelle miljøforbedringer.

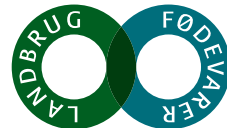
I andre lande er det faglige grundlag ligeledes spinkelt, men i modsætning til i Danmark, har myndighederne i andre lande valgt ikke ensidigt at fokusere på kvælstof men i stedet at inddrage en flerhed af parametre i vurderingen af årsagerne til manglende målopfyldelse. I disse lande er indsatsen i forhold til kvælstof enten ikke-eksisterende eller meget begrænset.

Generelle, dyre virkemidler er anvendt frem for målrettede og omkostningseffektive virkemidler

I de danske vandplaner er der i praksis kun brugt generelle virkemidler – fx efterafgrøder, randzoner langs søer og vandløb og dyrkningsrestriktioner. Disse virkemidler har til formål at forhindre, at der eksempelvis udvaskes kvælstof til vandet. Vandrammedirektivet lægger op til en konkret, målrettet, omkostningseffektiv indsats, hvor man får mest miljø for pengene og ikke generelle virkemidler, der ikke tager højde for konkrete forhold mv. Brugen af generelle virkemidler indebærer tillige, at der helt mangler synergier over til andre udfordringer, og der er stort set ingen metodefrihed/fleksibilitet.

Konsekvenser

Konsekvenserne af overimplementeringen af vandrammedirektivet kan blive vidtrækkende. Mangelfuld vedligeholdelse af vandløb vil føre til forringet afvanding af de dyrkede arealer. Dette vil bevirke tab i udbytte såvel som i afgrødernes kvalitet, ligesom jordens værdi vil falde. Det er ikke muligt at gøre det præcise tab op, da der ikke er gennemført egentlige konsekvensvurderinger fra statens side, men det drejer sig potentielt om et meget stort millionbeløb, måske endda milliarder i samlede tab.

Tabet ved yderligere forringelser på kvælstofområdet er ligeledes vanskelig at værdisætte, før alle indsatsmålene er gennemført i praksis. Beregninger har vist, at alene den eksisterende kvælstofregulering (undergødskning mm.) i dag koster flere milliarder i årlige tab, jf. nedenfor under nitratdirektivet. Yderligere krav vil føre til meget store tab for planteavlerne, og analyser har vist, at reduktionskravene i de mest udsatte egne vil føre til tab af arbejdspladser i tusindvis samt årlige milliardtab af eksportindtægter.

Løsningsforslag

- 1. generation af vandplaner skal ændres, så kun den del af indsatsen, der med stor sikkerhed er behov for, og som med tilsvarende stor sikkerhed vil give de forventede resultater, tages med i denne runde.
- Alle de faglige udeståender bliver undersøgt, og de nødvendige analyser af både årsager, indsatsbehov, virkemidler, synergier til andre områder og økonomi gennemføres *før* indsatskravene fastsættes. Der skal være konsensus blandt alle om de valgte modeller og beregningsprincipper, ikke mindst fsva. kystvande
- Der skal tages højde for om det er realistisk at nå målene (både mht. økonomi og om det er teknisk/praktisk muligt)
- Indsatsen skal derefter skrues sammen, så den er økologisk og økonomisk forsvarlig
- Der udarbejdes en realistisk tidsplan, så indsatsen ikke bliver en begrænsning for udvikling og vækst.

Nitratdirektivet

Nitratdirektivet er kaldenavn for direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget.

Formålet med nitratdirektivet er:

- at nedbringe vandforurening forårsaget eller fremkaldt af nitrater, der stammer fra landbruget, og
- at forebygge yderligere forurening af denne art

Nitratdirektivet blev endeligt implementeret i dansk lovgivning i forbindelse med gennemførelsen af Vandmiljøplan II (1998). Direktivet indeholder en række specifikke bestemmelser, hvoraf kravene om maksimalt 50 mg nitrat/l i grundvand, maksimalt tilladt mængde udbragt husdyrgødning svarende til 170 kg N/ha, samt balance mellem tilførsel af gødning til jorden og afgrødernes forventede kvælstofbehov er centrale.

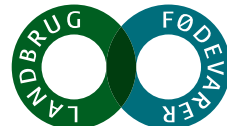
Nitratdirektivet er implementeret ved bestemmelser i en række regelsæt, hvor miljøbeskyttelsesloven, husdyrgødningsbekendtgørelsen, gødskningsloven og bekendtgørelse om jordbrugets anvendelse af gødning i planperioden 2012/2013 og om plantedække er de væsentligste.

De ansvarlige myndigheder er Miljøministeriet og Fødevareministeriet.

Indhold i direktivet

Direktivet er et minimumsdirektiv, hvilket indebærer, at medlemsstaterne har mulighed for at fastsætte strengere krav end krævet i direktivet.

I følge direktivet skal medlemsstaterne:

- Udpege sårbare zoner – de danske myndigheder har udpeget hele Danmark som sårbar zone
- Udarbejde kodeks for godt landmandskab
- Udarbejde handlingsprogram som skal justeres hvert 4. år. I handlingsprogrammet skal der stilles krav til bl.a. udbringningstidspunkter, opbevaringskapacitet af husdyrgødning og tilførsel af gødning.

Hvordan er direktivet overimplementeret

Landbrug & Fødevarer finder, at krav vedrørende udbringningstidspunkter, flere efterafgrøder, der holder kvælstoffet i jorden og reduceret kvælstofanvendelse (kvælstofnorm) som betyder et kalkuleret økonomisk tab osv., går langt videre end i andre lande.

Det er et dansk krav, at der maksimalt må gødskes med kvælstof svarende til 10 % under økonomisk optimum. Økonomisk optimum vil sige, at den økonomiske gevinst ved den ved gødningstilførslen opnåede forøgelse af afgrøder ikke kan vokse yderligere — dvs. hvis der fra dette tidspunkt tilføres yderligere gødning, vil omkostningerne ved tilførsel af gødning være større end den økonomiske værdi af de forøgede afgrøder.

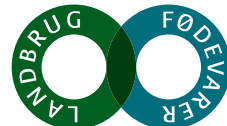
Tilsammen skaber de danske meget specifikke og restriktive krav vedr. kvælstoftildeling mm. u hensigtsmæssige rammevilkår, som påvirker landbrugets konkurrenceevne negativt.

- Hele Danmark er udlagt som nitratfølsomt område, og man er derfor afskåret fra at lave en differentieret indsats på nitratområdet.
- I Danmark er såvel den tilladte mængde af tilført husdyrgødning som det tidsrum, der må udbringes husdyrgødning i, mere restriktive end i de andre lande.
- Kravet til udnyttelse af kvælstof i husdyrgødning er 15-20 procentenheder højere i Danmark end i de andre lande. I flere lande er der, som i Danmark, lagt et loft over tilførsel af kvælstof i husdyr- og handelsgødning, men loftet (normen) er betydeligt lavere i Danmark end i de andre lande.
- Kun i Danmark og i Holland er der krav om efterafgrøder.
- Skærpede krav til kvælstof i husdyrgødning på maks. 140 kg N i husdyrgødningen mod 170 kg N i nitratdirektivet.
- I Danmark er der registreringspligt for alt udbragt kvælstofgødning

Konsekvenser

De mere restriktive regler indebærer, at danske bedrifter møder flere administrative krav og mindre fleksible handlemuligheder, end det er tilfældet i andre lande som fx Tyskland og Sverige. Reguleringen af landbrugets nitratanvendelse mv. i Danmark er primært gennemført ved generelle regler, som således stort set rammer alle landmænd og alle områder – uanset om de er sårbare eller robuste i forhold til nitratpåvirkning. Det betyder også, at den manglende fleksibilitet og målrettethed i reguleringen vanskeliggør majoriteten af landmændenes muligheder for at tilrettelægge driften omkostningseffektivt og miljømæssigt optimalt.

Undergødskningen betyder desuden både lavere udbytter og dårligere råvarekvalitet. Analysen viser endvidere, at omkostningerne ved undergødskning er et tab for danske landmænd, på ca. 3,3 milliarder kr. årligt sammenlignet med nabolande som ex. Tyskland.

Løsningsforslag

- Der bør ske en afbureaukratisering af de danske gødskningsregler, herunder sikres mere fleksibilitet samt flere alternativer til at kunne imødekomme miljøkrav.
- Det er meget vigtigt, at bringe de danske regler på niveau med andre EU-landes regler på området. Fremadrettet bør miljøreguleringen målrettes til de enkelte vandområders sårbarhed, således at det sikres, at miljøindsatsen bliver omkostningseffektiv, og at der skabes mulighed for et konkurrencedygtigt landbrugserhverv.
- Produktionen af korn mv. skal kunne øges, herunder skal kvælstofforbruget på en række arealer, hvor det ikke medfører yderligere belastning af miljøet, kunne øges.

Energibeskatningsdirektivet

Beskatningen af energiprodukter og elektricitet er harmoniseret indenfor EU. Energiprodukterne og elektricitet er således punktafgiftspligtige i samtlige EU-lande og bliver reguleret af EU-lovgivning ved hjælp af Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet. Direktivet kaldes i daglig tale energibeskatningsdirektivet og er implementeret i forskellige danske afgiftslove (elafgiftsloven, gasafgiftsloven, mineralolieafgiftsloven mv.)

Ansvarlig myndighed for energibeskatningsdirektivet er Skatteministeriet.

Indhold

Direktivet omhandler bl.a. en definition af energiprodukter og elektricitet, der skal beskattes, minimumssatser for beskatningen af de udvalgte energiprodukter og elektricitet, og endelig redegør direktivet for muligheder for differentierede afgiftssatser og muligheder for afgiftsfritagelser og –lempelser. Blandt produkter, der er afgiftsbelagte, kan nævnes elektricitet, naturgas, olieprodukter, stenkul, benzin og diesel.

Hvordan er direktivet overimplementeret

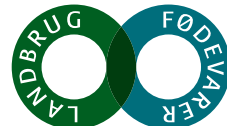
Satser

Energibeskatningsdirektivet er overimplementeret, idet de danske energiafgiftssatser over hele linjen er højere end direktivets fastsatte minimumssatser, ligesom der i Danmark anvendes en væsentligt anderledes strammere definition af energiintensiv virksomhed.

Energiintensiv virksomhed

Energibeskatningsdirektivets artikel 17 definerer energiintensiv virksomhed som en erhvervsmæssig enhed, hvor købet af energiprodukter og elektricitet udgør mindst 3,0 % af produktionsværdien, eller hvor den skyldige nationale energiafgift udgør mindst 0,5 % af værditilvæksten. Direktivet åbner mulighed for lavere satser for denne type virksomhed.

I Danmark anvendes som udgangspunkt for differentiering af energiafgiftssatserne en procesliste ('tung proces'), der er baseret på vurderinger fra 1990'erne af den særlige energiintensitet ved enkeltprocesser ved fremstilling. Proceslisten tager ikke højde for en efterfølgende strukturudvikling i enkelte brancher (eksempelvis svineslagterierne, hvor konsolideringer og automatiseringer har medført en betydeligt højere energiintensitet i dag end tidligere), og den er formentlig ikke tidssvarende.

Konsekvenser

Den særlige danske fortolkning af energiintensiv virksomhed rammer især de virksomheder, der er omfattet af direktivets kriterier for energiintensiv virksomhed, men som falder uden for de skrappe danske krav. Dette misforhold rammer eksempelvis svineslagterierne hårdt.

Skatteministeriets rapport om Energiafgift for erhverv og konkurrenceevne (2011) godtgjorde, at det danske energiafgiftstryk er ca. 70 pct. højere i forhold til det endelige forbrug end i det øvrige EU, og at de danske energiafgiftssatser, der pålægges erhvervslivet for brændsel og el, ville være omkring 6 gange højere end i det øvrige EU i gennemsnit ved fuld implementering af Forårspakke 2.0 (2009).

I alt skønnes dansk erhvervsliv at betale 10,4 milliarder kroner årligt i afgifter til brændsler og el, mens erhvervslivet med de gennemsnitlige satser fra de øvrige EU-lande kunne nøjes med at betale 2,4 milliarder kroner årligt. Spændet mellem de politisk fastsatte omkostninger i Danmark og gennemsnittet i EU på i alt 8 milliarder kroner årligt rammer danske virksomheders konkurrenceevne direkte. De høje energiomkostninger medvirker endvidere til at gøre Danmark mindre attraktiv for udenlandske investeringer.

Løsningsforslag

Man bør bringe de danske regler på niveau med EU-reglerne, så alene virksomheder, der er energiintensive i henhold til direktivet, skal betale direktivets afgiftssatser.

Kommissionen har i april 2011 fremsat forslag til revideret energibeskatningsdirektiv, hvilket skærper direktivet (højere minimumssatser), men ikke ændrer på dansk overimplementering. I forbindelse med implementeringen af dette direktivforslag i dansk ret vil dette give anledning til at fjerne de danske overimplementeringer.

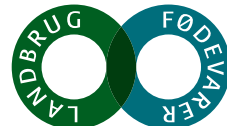
Krydsoverensstemmelsesreglerne

KO-reglerne (Rådets forordning 73/2009 og Kommissionens forordning 1122/2009) er behæftet med betydelige administrative krav til landmændene. Samtidig er evt. overtrædelser af reglerne behæftet med betydelige økonomiske sanktioner. Reglerne er formidlet i dansk ret gennem bekendtgørelse nr. 50 af 23/1/2013 om god landbrugs- og miljømæssig stand (GLM-bekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 51 af 23/1/2013 om krydsoverensstemmelse (KO-bekendtgørelsen). Bekendtgørelserne nyaffattes hvert år.

Indhold i reglerne

Krydsoverensstemmelse (KO) betyder, at de bedrifter, der modtager direkte støtte eller tilskud efter visse ordninger under landdistriktsprogrammet, skal overholde en række krav til miljø, sundhed, dyrevelfærd og god landbrugsmæssig stand for at få udbetalt sin støtte/sit tilskud uden nedsættelse. Det betyder, at et regelsæt i et direktiv, der eksempelvis har miljøbeskyttelse eller dyrevelfærd som formål, bliver belagt med KO-krav, når det er implementeret i medlemslandene for at sikre, at landmændene overholder reglerne. Det kan betyde nedsættelse af landbrugsstøtten, hvis ikke reglerne overholdes.

Det er den myndighed, der normalt har ansvaret for kontrollen på det pågældende område, der skal kontrollere, at kravene overholdes. Fødevareministeriet administrerer støtten på baggrund af kontrolresultaterne.

Hvordan er reglerne overimplementeret

De regler landmænd skal overholde i KO-regi, er nationale krav, der er et resultat af implementering af EU-regler, hvilket eksempelvis er direktiver. I det omfang direktiver bliver overimplementeret eller de nationale myndigheder på anden måde går længere end EU-kommissionen kræver, bliver landmændene mødt med flere regler, der kan udløse et træk i landbrugsstøtten. Som ovenfor skitseret, er der mange eksempler på, at direktiver bliver overimplementeret i Danmark. Dette medfører, at flere regler i Danmark end nødvendigt bliver belagt med KO, selvom de i udgangspunktet er KO uvedkommende.

Som eksempel på problematikken, kan fra KO-bekendtgørelsen peges på:

Krav 1.31. Gyllebeholder udstyret med alarm

Gyllebeholdere, der er placeret 100 meter eller nærmere et vandløb eller en sø, der er større end 100 m² skal have monteret en gyllealarm. Det samme gælder for beholdere, som ligger i et område, hvor terrænet skrånede mere end 6 grader fra beholderen mod et vandløb eller en tilsvarende sø som ovenfor.

Krav 1.32. Etablering af gyllebarriere omkring gyllebeholder

Ved gyllebeholdere, der er placeret 100 meter eller nærmere et vandløb eller en sø, der er større end 100 m² og tillige ligger i et område, hvor terrænet skrånede mere end 6 grader fra beholderen mod et vandløb eller en tilsvarende sø som ovenfor, skal der etableres en gyllebarriere. Kravet får først virkning fra 2014.

I husdyrgødningsbekendtgørelsen, hvor kravene har juridisk ophæng, anføres det, at reglerne om gyllealarmer og gyllebarrierer er implementering af nitratdirektivet. I det politiske forlig, hvor det blev besluttet at indføre kravene, er der ikke nogen henvisning til implementering af EU-lovgivning, og desuden er gyllealarmer og gyllebarrierer efter Landbrug & Fødevarers oplysninger langt fra almindelig praksis i andre EU-lande, ligesom kravet ikke eksplicit fremgår af nitratdirektivet.

Det er derfor Landbrug & Fødevarers opfattelse, at kravet er betydelig mere vidtgående end hvad nitratdirektivet foreskriver, og det kan heller ikke anses som nødvendigt for at gennemføre nitratdirektivet at indføre gyllebarrierer og gyllealarmer – med dertil hørende risiko for KO-sanktioner og KO-procedurer. Der er således tale om en dansk overimplementering, der bliver belagt med KO, selvom kravene burde betragtes som selvstændig national lovgivning, hvor en overtrædelse ikke kan KO-sanktioneres.

Konsekvenser

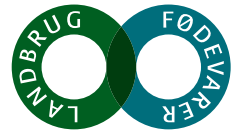
De mange danske overimplementeringer af direktiver betyder, at danske landmænd skal overholde langt flere regler end deres konkurrenter i andre EU-lande. Det er både administrativt og økonomisk byrdefuldt for landmændene med de ekstra krav og medfører herudover en større risiko for landmændene for at blive sanktioneret med et træk i landbrugsstøtten. Jo flere krav der skal overholdes, jo større mulighed er der for at overtræde et eller flere af dem.

Løsningsforslag

Det er centralt, at kun de nødvendige regler pålægges med KO. Det er derfor helt essentielt, at overimplementering af de direktiver mv., der udløser krav om KO, ophører.

Notat

Side 18 af 18

Herudover vil det styrke dansk landbrug, hvis de direktiver, der er belagt med KO gennemgås af de danske myndigheder med henblik på at fjerne eksisterende overimplementeringer i den danske regulering, så danske landmænd ikke mødes med flere krav end højst nødvendigt.